

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3038/2018
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Милић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „21. Октобар“ у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1426/18 од 19.06.2018. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1426/18 од 19.06.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1426/18 од 19.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1452/17 од 23.01.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због неплаћања накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора за месец јул 2014. године, исплати износ од 2.626,79 динара са законском затезном каматом почев од 11.12.2017. године и износ од 1.142,71 динар на име законске затезне камате обрачунате на појединачна месечна потраживања обрачунате од дана доспелости до 10.12.2017. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.280,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1426/18 од 19.06.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 593/18 од 23.11.2018. године уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1426/18 од 19.06.2018. године.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати тужиљи накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан и тужени обавезан да наведене накнаде плати тужиљи. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена указује на постојање другачије одлуке, међутим другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ставри ради исплате тужиљи накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора поднета је 17.08.2017. године, а преиначена повећањем тужбеног захтева 20.12.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 3.769,50 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно

не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић